

Babica moja . . .

Bledolična, srebrokodra,
Ljubezniva, sila modra
Bila babica je moja.

Mene je tako ljubila!
Vedno kaj mi je kupila
Moja babica predobra.

Negovala, pestovala,
Kakor angelj me čuvala
Vedno babica je moja.

Kodre temne mi gladila,
In ljubeče govorila
Babica mi je o Bogu;

O Miklavžu, o svetnikih,
O spasiteljih velikih
Moja babica je znala.

Rada jaz sem jo imela,
Saj najbolj me je umela
Babica predobra moja.

Dolgo let jo krije tmina,
Tiha zemeljska globina,
Jaz pa sem ostala sama.

Ljudmila Modičeva.

Iz zaklada naših pregovorov.

7. Vsak je sam svoje sreče kovač.

Pomen tega pregovora je: kdor je srečen, si je sam pridobil svojo srečo; kdor pa je nesrečen, je tudi sam zakrivil svojo nesrečo.

Da to resnico lažje spoznamo in priznamo, moramo prav razložiti. Sreča je dvojna: z u n a n j a in z n o t r a n j a. Zunanji sreči so podlaga naravne ugodnosti: zadostno premoženje, častna služba, družinsko blagostanje, ljubo zdravje, dobri sosedje, plemeniti prijatelji in tovariši itd. Te ugodnosti so seveda večkrat slučajne, torej ne vselej v naši oblasti. Vendar se mora reči, da človek, kateri je bil od mladih nog moder ter priden in vsestransko pošten, si navadno zagotovi tudi zunanje ugodno stanje. Saj pravi že naš Vodnik:

Sreča te išče, um ti je dan,
Najdel jo boš, ak' nisi zaspan.

Notranja sreča, t. j. srčna zadovoljnost, dušni mir, se seveda najlažje pridobi in ohrani, ako je v zvezi z zunanjimi ugodnostmi; a zgodovina in izkušnja pa uči, da je bilo in je premnogo ljudij v srcu zadovoljnih in srečnih, četudi brez zunanje sreče, obratno pa tudi veliko v srcu nesrečnih v kljub vsej zunanji sreči. Ker bivamo v solzni dolini, moramo biti pripravljene na razne nezgode in se zgodaj privaditi tudi neprijetnih rečij. Blagor mu, kdor se je naučil tako junaško premagovati samega sebe, da celo z radostnim srcem prenaša bridkosti in težave zemeljskega življenja, ker vé, da je tako volja božja. Sploh pa je notranja, srčna sreča tako potrebna, da bi brez nje zunanja nič ne pomagala. Torej si mora iz srca odpraviti vse zle strasti in napake, pa pridobiti si vsestransko dušno plemenitost, kdor hoče biti res srečen!

Če pa pregovor velja že za časno srečo, je veljaven tembolj za večno, ker že vsak otrok lahko razume: da pride v nebesa le oni, kateri hodi po nebeški poti, v pekel pa pride vsak, ki do zadnjega kolovrati po široki cesti, ki pelje v pogubljenje.